

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) A. V.**, nar., **b) G. A.**, nar., **c) nezl. A. V.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-26777-5/ČJ-2015-060022-50A ze dne 2.2.2015, č.j. KRPB-26778-7/ČJ-2015-060022-50A ze dne 2.2.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobci se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 odst. 1, 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalobci a), b) byli zajištěni na základě výše označených rozhodnutí podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 80 dnů ode dne omezení osobní svobody a nezl. žalobce c) nebyl formálně zajištěn, ale v zařízení ubytován, takže je fakticky omezen na svobodě stejně jako rodiče, neboť na území nemá nikoho, kdo by

o něj pečoval. V tomto směru odkazují žalobci na kritéria stanovená Evropským soudem pro lidská práva s tím, že nezl. žalobce je příkladem naplnění těchto kritérií, protože je umístěn v zařízení, které nemůže opustit svévolně a popisují charakter svého ubytování, které považují za zbavení osobní svobody nezl. žalobce, jež je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte vymezeným v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a konstatovali, že zbavení osobní svobody dítěte nemůže být v zásadě nikdy v nejlepším zájmu dítěte a pokud není jiné alternativy, než zajistit rodiče, pak je třeba zvážit, jestli není lepší rodiče nezajistit.

Odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody rodičů správní orgán nepřihlédl k nejlepšímu zájmu jejich dítěte. Žalobci se dovolávají rozsudků ESLP, z nichž vyplývá, že umístění rodin s dětmi do detenčního centra musí být poslední možností, pro kterou není dostupná jiná alternativa. Posouzení nejlepšího zájmu dítěte nemůže být limitováno jenom udržením rodiny dohromady, ale musí být přijata všechna opatření zabraňující zajištění rodin s dětmi a zajištění jejich práva na rodinný život.

Žalobci namítali, že zajištěním dochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, neboť bylo nepřiměřeně zasáhnuto do jejich rodinného a soukromého života a uvádí, které skutečnosti a okolnosti existující v zařízení tento zásah způsobují.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že existuje vážné nebezpečí útěku, které není v zákoně definováno, proto jsou zajištěni nezákonně, nejsou naplněna kritéria čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Je tak vytvořen velký prostor pro správní úvahu, která byla v případě žalobců zneužita. Zajištění na základě nekvalitní právní úpravy je z hlediska čl. 5 Úmluvy vždy nezákonné. Absence objektivních kritérií v zákoně byla důvodem pro dočasné upuštění zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu. Dublinské nařízení klade důraz na možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování do příslušného členského státu před přemístěním nuceným, které nebylo žalobcům dáno, resp. nebyli poučeni, že se mohou do Maďarska vrátit dobrovolně shora uvedenou formou. Správní orgán konstatoval, že se nehodlají výsledkům řízení podrobit a v případě nezajištění uprchnout. Neměl dostatek závěrů o vážném nebezpečí útěku a zneužil tak správní úvahu a příkladmo uvádí, kdy by mohlo jít o existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobci namítali, že žalovaná zkoumala využití mírnějších opatření pouze v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, které byly pro žalobce nedostupné, a proto měla zvážit využití jiných opatření, jímž by byl dosažen účel zajištění a méně zasaženo do jejich práv, příkladmo uvádějí umístění do Příjímacího střediska Zastávka či do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž první je uzavřené zařízení, takže účel zajištění splňuje a je vhodnější pro pobyt s nezl. dětmi, pobytové středisko je sice otevřené, opuštění ale podléhá schválení. U žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, proto měli být umístěni do pobytového střediska. Umístění do Příjímacího střediska Zastávka je alternativou dostupnou a reálnou, neboť v minulosti byla využita u jiných rodin v obdobné situaci, kdy tyto byly propuštěny ze zajištění a převezeny do Příjímacího střediska Zastávka, kde pokračovalo řízení o jejich předání. K takovému transferu došlo také v únoru 2015, z čehož je zřejmé, že jsou k dispozici jiné mírnější alternativy, než je zajištění rodiny s nezl. dětmi v prostředí imigrační detence. Napadené rozhodnutí o zajištění proto neobstojí.

Realizace předání do Maďarska z důvodu hrozby špatného zacházení je nemožná, neboť tam dochází k nedostatkům v oblasti azylového řízení a v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán měl tedy uvážit, je-li pro tyto skutečnosti jejich přemístění do Maďarska vůbec možné, jinak jejich zajištění neplní zákonný účel podle § 129 zákona o pobytu cizinců a je nezákonné. Napadené rozhodnutí musí být zrušeno pro nepříkrovnost a nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 1.2.2015. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 2.2.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 1.2.2015 byli uvedení cizinci s nezletilým dítětem kontrolováni českou policií jako cestující v mezinárodním vlaku mezi stanicemi Břeclav – Brno, předložili ID kartu Kosova, kterou byli ztotožněni, ale neopravňovala je k pobytu na území ČR bez víza. V informačním systému nebylo zjištěno, že by disponovali planým vízem či oprávněním pobývat na území ČR. Uvedli dále, že cestovali z Kosova do Subotice, pak se vydali pěšky přes hranice do Maďarska, kde je zadržela policie, odvezli je do Segedu, pak na další policejní stanici, kde s nimi sepsali protokoly, které za přítomnosti tlumočnicka podepsali. Poté je policie propustila s jízdenkami do uprchlického tábora, kam nejeli, ale pokračovali do Budapešti, kde si dne 1.2.2015 zakoupili jízdenky na vlak do Prahy a dále chtěli pokračovat do Německa, kde chtěli požádat o azyl. K opuštění Kosova je vedla špatná ekonomická situace a cílem cesty bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl, nikoliv Maďarsko či ČR. Uvedli, že se do Maďarska vrátit nechtějí.

Z uvedeného vyplývá, že vstoupili a pobývali dne 1.2.2015 na území ČR bez víza, oprávnění k pobytu a cestovního dokladu, dle výsledku EURODAC jsou žadateli o přiznání mezinárodní ochrany v Maďarsku, což je důvodem pro zahájení řízení podle nařízení. První bezpečnou zemí, kde požádali o azyl, byla Maďarská republika, která je příslušná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a je povinna žadatele přijmout zpět na své území i v případě, pokud by řízení bylo již ukončeno.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného správní orgán konstatoval, že v daném případě existuje vážné nebezpečí útěku. I když měli povinnost se zdržovat v uprchlickém táboře a setrvat na území Maďarska, pokračovali ve své cestě do cílové země, do Německa. Je zřejmé, že vstoupili na území EU bez cestovních dokladů a potřebných víz a v nelegálním přecházení hranic pokračovali přes Slovensko do ČR, čímž dali zřetelně najevo, že nebudou skutečně dobrovolně na území ČR setrvávat do doby předání do Maďarska k posouzení žádosti o azyl. Neměli zábrany v porušování právních předpisů států Evropské unie, čímž nedávají záruku, že budou na území ČR setrvávat, ale již prvním nelegálním přechodem hranic do Maďarska potvrdili, že cílem jejich cesty není ani Maďarsko či ČR, ale Německo.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření a zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil z popsání skutkového stavu, že účastníci nemají na území ČR hlášen pobyt, zajištěno ubytování, nevlastní doklad ani vízum a nejsou tedy schopni plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a navíc jejich uložení by byl ohrožen výkon jejich předání. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se v tomto případě zcela minulo účinkem, neboť Maďarsko opustili úmyslně a užití zvláštních opatření je neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou, kterou žalovaný cituje.

Správní orgán se zabýval tím, zda je předání potenciálně možné a zda nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života a přihlédl k tomu, že v ČR nemají žádné rodinné vazby, byla jen průjezdní zemí, byli v zařízení umístěni jako rodina,

zařízení je přizpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi a Maďarsko je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy týkající se uprchlíků.

Při stanovení doby zajištění přihlédl správní orgán k předpokládané složitosti přípravy jejich předání podle nařízení a zejména lhůt v tomto nařízení uvedených. Lhůta 80 dnů odpovídá a dostačuje k realizaci předání i praxi v obdobných případech a zajištění nebude uměle prodlužováno, pokud dojde k předání ve stanovené době.

V tomto projednávaném případě byli cizinci zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že žalobce c) nebyl zajištěn, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytován a zařízení může opustit na základě písemného souhlasu zákonného zástupce, který tak plně rozhoduje o místě umístění svého dítěte při respektování jeho nejlepšího zájmu. Tímto postupem nebyl nezletilý omezen na svobodu, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Ponechání nezletilého mimo zařízení s ohledem na jeho věk a to, že na území ČR nemá příbuzného ani jinou vhodnou osobu, je zcela nemožné. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí a správní orgán při posuzování dopadu do rodinného a soukromého života všech žalobců vzal plně do úvahy skutečnosti týkající se charakteru ubytování žalobců v zařízení. Ubytovaní nezl. žalobce v zařízení je nejlepším možným řešením a odpovídá jeho nejlepšímu zájmu, jak je uvedeno v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a stejný názor zastává NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37, který žalovaný cituje, stejně tak zajištění nezl. osoby připouští rozsudek NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54, v němž soud konstatoval, že zájem dítěte je sice předním hlediskem, nikoliv však jediným při posuzování zajištění jeho rodičů.

Pokud se týká zajištění žalobců, které má být v rozporu s rozsudky ESLP, které žalobci citovali, žalovaná se dovolává rozsudku NSS č.j. 4 Azs 115/2014-37, podle něhož argumentace uvedenými rozsudky není přílehavá, neboť zařízení pobyt dětí umožňuje na rozdíl od zařízení popisovaných v rozsudcích, ve kterých nebyly podmínky pro umístění dětí vytvořeny.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 2 Dublinského nařízení stanovující požadavek objektivních kritérií, ale naopak správní orgán ve svém odůvodnění vycházel z prokazatelných zjištění v rámci správního řízení, tudíž nevytvářel subjektivní kritéria, ale držel se objektivitu a může využívat i racionální úvahy při určení objektivních kritérií, mezi která lze zařadit i určitou míru důvěry, jak judikoval dříve soud, a která je pochopitelně oslabena k cizinci, který nerespektoval v minulosti své povinnosti a svévolně opustil území. Žalobci sami nezohlednili, zda je v jejich případě uskutečnitelná možnost dobrovolného přemístění, jak je chápe nařízení, tj. předpoklad jisté ochoty ze strany zajištěných osob, jinak se mívá účinkem a je nepoužitelné. Z výpovědi žalobců jednoznačně vyplynulo, že šlo o žádost o azyl z ekonomického důvodu, k Maďarsku nemají vztah a nemíní se do Maďarska vrátit, zmařili tak využití dobrovolného přemístění.

K námitce o nevyužití jiných opatření než uvedených v § 123b žalovaná uvedla, že je povinna rozhodovat v souladu se zákonem a pokud nejsou jím stanoveny jiné alternativy, nezbyvá žalovanému správnímu orgánu než zvažovat pouze ty, která jsou zákonodárcem v uvedeném ustanovení vymezeny. S názorem žalobců o možnosti zvažovat neuvedená mírnější opatření nelze souhlasit. Uvedenému odpovídá i právní názor NSS v rozsudku

č.j. 2 Azs 57/2014-28. Pokud se týká umístění do přijímacího střediska, které bylo alternativou dostupnou a reálnou, využitou u jiných rodin v obdobné situaci, žalovaná se odvolává na skutečnost, že k uvedenému došlo za situace, kdy maďarská strana dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů na své území, a proto podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla povinna tyto cizince propustit ze zajištění a propuštěným rodinám s malými dětmi z humanitárních důvodů bylo poskytnuto dočasné ubytování v přijímacím středisku. K transferu rodin v únoru 2015 ze zajištění do Zastávky došlo z důvodu uvolnění kapacity v Zastávce, kdy MV vyšlo vstříc zajištěným cizincům. Po formálně materiální stránce se nic nezměnilo, poněvadž stále podléhali stejnému režimu. Takové přemístění není mírnějším donucovacím opatřením. Správní orgán není kompetentní rozhodovat o umístění jakýchkoliv cizinců do pobytových středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu, které je pod pravomocí MV ČR. V případě žalobců je jejich předání do Maďarska zcela reálné, neboť Maďarsko dublinské transfery přebírá a důvod k jejich propuštění není dán. I kdyby žalobci měli na území ČR ubytování k dispozici, podmínky pro uložení zvláštních opatření splňovat nebudou, neboť je lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon přemístění do Maďarska dle nařízení. U žalobců hrozilo vážné nebezpečí útěku do Německa a uložení zvláštního opatření by bylo ohrožení výkonu přemístění do Maďarska.

Hrozba špatného zacházení v Maďarsku není žalované známa, o přemístění cizinců dle nařízení rozhoduje MV ČR, které zkoumá, zda je předání cizinců možné. Jinak je Maďarsko bezpečnou třetí zemí, kde uprchlíkům nehrozí mučení ani jiné nelidské zacházení. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci nejen rozporovány, ale v žalobě k nim neuvedli ničeho. Tudíž je dané, že odešli z Kosova přes Srbsko do Maďarska z ekonomických důvodů, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Před posouzením žalobních námitek žalobců soud musí konstatovat, že žalobci v žalobě neuvedli žádné skutkové okolnosti týkající se jejich pohybu mimo domovský stát, tj. že úmyslně nelegálně překročili hranice ze Srbska do Německa, neuvedli nic o motivu a cílovém státu své cesty a o svém pobytu a jeho délce na území Maďarska, což má ve svém důsledku podstatný vliv na posouzení žaloby žalobců.

Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, není tato důvodná a soud se znovu, jako i v jiných předchozích věcech vrací k tomu, že nezl. žalobce nebyl zajištěn, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývá na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byl zbaven osobní svobody. Vzhledem k jeho věku a absenci příbuzných v ČR je nemožné jeho ponechání mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí. Jeho ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jeho nejlepšímu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilého připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilého s rodiči nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Rodiče svým jednáním své nezl. dítě vystavili nedobré životní situaci, ve které se nyní nachází a jsou za daný stav plně odpovědní. Místo pobytu v azylovém zařízení v Maďarsku

s volnou možností pohybu zvolili bez ohledu na dítě cestu, která skončila zajištěním rodičů z důvodu nerespektování právních předpisů nejen v ČR, ale i ostatních státech EU, v nichž pobývali. Bez ohledu na nezl. dítě takovou cestou po Evropě sledovali jediný cíl dostat se do Německa, kde jediné měli v úmyslu požádat o azyl. Argumentace uvedenými rozsudky není přiléhavá, jak uvedl NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37, kterého se rozhodující soud dovolává. Zajištěním cizinců nebylo nepřiměřeně zasaženo do jejich rodinného a soukromého života, neboť v zařízení jsou ubytováni společně, zařízení je přizpůsobeno k pobytu rodin s nezl. dětmi, a trpí-li nezl. dítě nějakou újmou (vzhledem k jeho věku není konkretizovaná), je to v důsledku nezodpovědného jednání a chování jeho vlastních rodičů.

Námitka, že žalovaná dostatečně neposoudila možnost dobrovolného přemístění je námitkou zcela nepřipadnou, uplatněnou autorem žaloby bez znalosti skutkového stavu věci, neboť žalobci sami v průběhu správního řízení uvedli, že se do Maďarska vrátit nechtějí a nemají zájem pobývat ani v ČR. Možnost dobrovolného přemístění žalobců do Maďarska je tak vyloučena a námitka nedůvodná.

Námitka žalobců o využití jiné alternativy k zajištění pro žalobce dostupné, jíž by bylo zasaženo do jejich práv méně, tj. umístění do přijímacího střediska či pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu soud rovněž posuzuje jako nedůvodnou. Žalobci sami připouští, že jak zajištění, tak i Přijímací středisko Zastávka u Brna mají stejný cíl, zabránit útěku, tudíž shodný režim v obou případech. Žalobci se mýlí, tvrdí-li, že nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku potřebné k zajištění a při umístění do pobytového střediska vylučující opuštění střediska po schválení propustky. Soud po posouzení skutkového stavu věci dospěl k opačnému závěru a to na základě vyjádření samotných žalobců, kteří ve svých výpovědích tvrdili úmysl podat žádost o azyl a tím cíl své cesty do Německa, čemuž odpovídá i jejich chování a pohyb po státech EU bez jakýchkoliv dokladů, oprávnění k pobytu a víz. Byly-li důvody jejich odchodu (nikoliv útěku) z Kosova tvrzené ekonomické důvody, pak lze reálně pochybovat o důvodech pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, která sleduje jiné cíle. Nelegálním překračováním hranic EU žalobci projevovali neúctu k právním předpisům těchto států, ač k takovému jednání nemají zcela pádný důvod.

Námitka, že nemohou být přemístěni na území Maďarska v důsledku nedostatku v oblasti azylového řízení a v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, žalobci konstatují pouze tato obecná tvrzení a nemohou ani více, neboť při zahájení azylového řízení byl přítomen tlumočník, který jednání tlumočil do jazyka země jejich původu a do žádného azylového zařízení ani nedocestovali a ani to neměli v úmyslu, neboť ihned cestovali s úmyslem dostat se do cíle své cesty do Německa.

Soud posuzuje všechny žalobní námitky žalobců jako nedůvodné, navíc uplatněné zcela obecně a formálně.

Soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová